

INTRODUCCIÓ

El 10 de juny de 2010 el poble català va sortir al carrer amb un únic crit a la gola: llibertat.

I dic llibertat per no dir independència que era allò que més ressonava entre cànctics, clams i protestes. Si bé és cert que el lema era: “Som una nació, nosaltres decidim” i que l’excusa va ser una sentència més del Tribunal Constitucional espanyol en contra d’allò que el Parlament de Catalunya ha decidit i que el poble ha referendat a les urnes, en aquest cas en contra del nostre Estatut d’autonomia, si observem que en els dies anteriors a la marxa hi van haver innumerables disputes sobre qui o com obria el camí, quin text faria de capçalera, quin recorregut, què es demanava, sobre què ens queixem... La realitat final va ser que la gent va acudir en massa com poques vegades s’ha vist. Un èxit polític? No. Un deu per a Òmnium Cultural que fou l’entitat primera en convocar la manifestació.

Els polítics ens van afanyar en posicionar-se al capdavant i en imposar els seus lemes, en treure més pit que els altres, en mostrar que ells són els garants de les llibertats del nostre poble, és a dir, van comportar-se com a polítics que són.

A les sis de la tarda d'aquell dia hi érem tots, més d'un milió de persones i un sol clam: independència.

Jo hi vaig ser i ningú no em pot dir que la cosa no va anar així per molt que després de la marxa la majoria de polítics s'afanyessin a treure pit atorgant-se el mèrit de la convocatòria i exposant que la gent havia sortit al carrer sota un crit unànim en contra de la sentència del *Constitucional*. Potser en algun carrer adjacent al Passeig de Gràcia hi va haver algú que es va expressar en aquests termes, però ni a la capçalera ni als seus voltants fou així. I encara diré més. Mentre tractàvem d'obrir-nos camí entre la multitud, la meva parella i jo portàvem un auricular cadascú i escoltàvem la retransmissió de l'esdeveniment per la ràdio, la conclusió del que succeïa era la mateixa, només hi havia un clam.

I va acabar la manifestació i vàrem tornar cap a casa. I ens va venir de gust engegar el televisor i escoltar que hi deien i... horror! La televisió de Catalunya, la de tots, repetia el mateix discurs dels polítics. Res, ni una paraula sobre els crits d'independència, de les reivindicacions nacionalistes, res. Res fins a mitja nit quan el canal 3/24 va començar a admetre la realitat. Però ja era massa tard, nosaltres ja estàvem indignats. Rectificar és de

savis i això s'ha de reconèixer, però per quin motiu durant les primeres quatre hores posteriors a la marxa no es va informar dels clams independentistes? La veritat és que fins a aquell moment jo era un català més, nacionalista, independentista, però res fora del normal. Després d'allò em vaig convertir en un personatge del que havia sentit a parlar però no entenia massa la seva raó de ser: el català emprenyat.

I acte seguit em vaig posar a escriure.

Les pàgines següents són el resultat de dos fets personals: el primer és el malestar que ja he comentat, principalment amb la classe política, i el segon, la meva formació acadèmica com a historiador.

L'escenari inicial es troba en algun moment del futur més proper, és a dir, demà. És per això que el lector podrà observar el fet que, tot i que els protagonistes formen part dels principals partits polítics de Catalunya, no tenen ni noms ni cognoms. Per a mi i per als esdeveniments que intentaré relatar, tots són iguals, avui i demà siguin els que siguin.

La intenció principal és mostrar que en el passat més remot hi va haver molta gent que va lluitar per les nostres llibertats, potser d'una forma cobdiciosa per mantenir les seves pròpies terres, els seus títols, la seva pròpia llibertat individual, però en gran mesura perquè les seves possessions eren les nostres possessions.

Els convido a fer un viatge al passat de la mà d'un misteriós protagonista que ens presentarà alguns dels moments més importants i cabdals de la nostra història. Allà hi trobarem una barreja d'escenaris, personatges i dates reals barrejats amb altres actors creats expressament per a cada ocasió. Els esdeveniments van ser els que es relaten tot i que en la majoria dels casos em prendré la llicència de manipular-los lleugerament amb finalitats pràctiques per a una comprensió més senzilla, és a dir, no m'invento res que afecti directament a la història real, a allò que va passar i que podem trobar als llibres i als nostres anys, però sí que afegeixo persones, situacions i dates fictícies dintre d'un marc plenament històric. Repeteixo una vegada més perquè no m'agradaria que ningú es portés a engany, les situacions en les que es trobaran els protagonistes són reals, allò va passar, el que és cert és que com nosaltres no hi vàrem ser presents i en molts casos les dades que tenim són poques i/o confuses, em permeto el privilegi d'introduir situacions i localitzacions, així com alguns fets ficticis, a fi de fer més amena la narració i la lectura, doncs les dades i els personatges reals són, en moltes ocasions, carregosos i excessius, com es podrà comprovar en el capítol VII, apartat en el que, per la gran quantitat de documentació que existeix he volgut ser més fidel als personatges i esdeveniments que s'hi van produir. En qualsevol cas, ni els personatges ni les situacions són l'objectiu de la novel·la, si no l'excusa perfecte per a posar de rellevància la trama central i el motiu

principal d'aquest llibre: la completa inoperància dels polítics d'avui dia i el poc respecte per la nostra història, cultura, institucions...el poble català.

La nostra història està plena a vessar de personatges increïblement coratjosos, de comtes i reis poderosos, de cavallers medievals valerosos, d'oficials i militars intrèpids i audaçs, de pagesos i gent de classe treballadora brava i aguerrida i d'algun que altre polític maldestre. Amb tot, és la nostra història, una gran història, tot i que els nostres mandataris d'avui dia ni en tinguin massa coneixement, o com a mínim, no li rendeixen el reconeixement i el record que es mereix.